

Brief uit Jeruzalem door Shlomo Hizak

Geliefde vrienden,

Sjalom en zegen worden u toegewenst uit Jeruzalem!

Ik loof U, omdat Gij mij geantwoord hebt en mij tot heil geweest zijt. (Psalm 118:21)

Ik hoop dat u een goede Sabbat hebt gehad. Ik zou het erg fijn vinden als u in augustus naar Japan zou kunnen komen. Ik vertrouw de Heer dat Hij de weg zal openen.

Ik schrijf u in deze brief over twee zaken waarvoor ik uw gebed wil vragen.

Ik heb in Israël bezoek gehad van dominee dr. Komendant en zijn vrouw. Hij heeft speciale samenkomsten gehouden in verband met de toestand in Oekraïne. Israël onderhoudt zeer goede betrekkingen met dit land, waarmee we nauw samenwerken. Ik schrijf u vlak voor mijn vertrek. Alexander Turchinov, een parlamentslid, is een actief en toegewijd christen. Hij heeft veel respect voor Israël. We moeten bidden dat hij aan de macht kan blijven.

Dominee dr. Komendant heeft mij speciaal om hulp verzocht voor tienduizend Bijbels voor de militairen die de Krim verlaten hebben en tweehonderd ambtenaren die in dit deel van het land werkten. Ze zijn uit de Krim verjaagd naar Kiev. Op dit moment verblijven ze in het Baptisten Bijbel Kamp bij Kiev, Oekraïne. Ze hebben Bijbels nodig, hulp en onze gebeden. Ik bid dat Hij ons zal helpen. Ik neem deze stap in het geloof dat Hij het onmogelijke zal doen om ons te helpen deze Bijbels te kopen. De kosten zijn \$ 7 per Bijbel, dat komt overeen met ruim 5 euro per Bijbel. Ik vraag u om hiervoor te bidden. Hij is de Weg, de Waarheid en het Leven, op Hem stel ik mijn vertrouwen.

We zijn ook bezig met het drukken van 20.000 Nieuwe Testamenten en Psalmen in samenwer-

king met de geestelijk leider van alle Eritrese Christenen wereldwijd. Ik ben dankbaar dat de grote visie die ik in mijn hart heb ontvangen, verwezenlijkt wordt, het verspreiden van Zijn Woord, het Brood des Levens. Hij is de Weg en de Waarheid. Dit was mijn inspiratie en zegen, dat Hij mij al deze jaren geleid heeft om het werk voor Hem te doen. Zelfs toen ik ruim 20 jaar geleden in het ziekenhuis lag voor mijn hartoperatie, wilde ik Zijn Woord altijd vlak naast mij hebben, want het was mij tot troost en tot zegen.

Toen ik meer dan een week in het ziekenhuis in Osaka in Japan lag, in de operatiekamer en tijdens alle medische behandelingen door de Japanse artsen en zusters, had ik één verlangen: om aan hen de Schrift in hun eigen taal te geven.

Ik ben Hem dankbaar, Hij gaf mij de kracht en het leven om door te gaan met het verspreiden van de gezegende hoop die we in Hem hebben.

Ik waardeer uw hulp, uw gebeden en uw vriendschap; u maakt dit werk mogelijk. We zijn partners in Zijn grote wijngaard.

Ik schrijf u deze brief vlak voor mijn vertrek naar Brazilië, waar ik een conferentie en een paar samenkomsten heb.

Altijd de uwe om Sions wil,

Shlomo

Shlomo Hizak

Brief uit Jeruzalem

door Shlomo Hizak

Geliefde vrienden,

We hebben in Israël bezoek gehad van ds. dr. Gregory Komendant. Hij is de leider van de Unie van Baptisten-gemeenten in Oekraïne en voorzitter van het Oekraïens Bijbelgenootschap. We werken al heel wat jaren met hem samen. Hij heeft ons uitgenodigd om naar Oekraïne te komen.

We hebben de situatie in Oekraïne besproken. Hij onderhoudt nauwe contacten met belangrijke figuren. Israël heeft een goede relatie en werkt nauw samen met Oekraïne. Alexander Turchinov, die als lid van het parlement als tijdelijk president werd gekozen, is een zeer actief en toegewijd gelovige. Hij heeft groot respect voor Israël. Er is nu een nieuwe president gekozen en we bidden dat er vrede in dat land zal komen.

Ik vertrek binnenkort samen met Daniel Gwertzman vanuit Jeruzalem naar Oekraïne, waar we tot de vijftiende juni zullen blijven. We vertrouwen erop dat we het werk tijdens dit korte bezoek kunnen voltooien.

Ds. dr. Komendant heeft een speciaal verzoek tot ons gericht: kunnen we hem aan tienduizend Bijbels helpen voor de militairen die de Krim hebben verlaten en voor tweehonderd officieren die in dat deel van het land hebben gediend. Ze zijn uit de Krim verdreven naar Kiev. Op het moment van schrijven verblijven ze in het Bijbelkamp bij Kiev. Ze hebben Bijbels, hulp en gebed nodig. Ik bid dat Hij ons zal helpen. Ik neem deze stap in het geloof, dat Hij het onmogelijke zal doen door ons te helpen deze Bijbels te kopen.

We zijn ook bezig met het drukken van 20.000 Bijbels in samenwerking met de geestelijk leider van de Eritrese Christen, verspreid over de hele wereld. Het zijn Bijbels in de taal Tigrinya, dat is een taal die in het noorden van Ethiopië, in de staat Tigray wordt gesproken.

We kennen deze leider van alle Eritrese Christenen al sinds 1964. In de tijd van het communistische regiem onder Mengistu hebben we nauw samengewerkt. Hij spreekt vloeiend Hebreeuws en hij is afgestudeerd aan de Hebreeuwse Universiteit.

Ik ben dankbaar dat de grote visie die op mijn hart ligt, werkelijkheid wordt: Zijn Woord, het Brood des Levens, aan de mensen geven. Er zijn duizenden vluchtelingen uit Eritrea in een aantal steden hier in Israël. Ze werden in hun land en op hun reis naar Israël door de Moslims vervolgd. Ze hadden geen andere keus dan te vertrekken. Duizenden gingen te voet door de Sinaï-woestijn, ze zijn mishandeld en veel van hun vrouwen zijn verkracht.

Uiteindelijk heeft ons land duizenden hulp aangeboden. De regering van Israël geeft hen alle mogelijke steun en hulp, maar ze hebben onze hulp ook nodig. Ze hebben de Bijbels nodig die van hen afgenomen zijn. Ze hebben een lange, gevaarlijke reis gemaakt, nadat ze alles in hun land hebben achtergelaten. Sommigen hebben zelfs hun geloof opgegeven en zijn gedwongen over te gaan naar de Islam.

Ik ben bereid met Gods hulp en met uw hulp dit volk te zegenen en hun hoop en hun geloof op een betere toekomst te herstellen. Ik heb uw gebeden nodig voor deze twee projecten om Zijn Woord te drukken. Op het moment van schrijven hebben we \$ 20.000 beschikbaar. Een Bijbel drukken kost \$ 7. We hebben toegezegd dat we 10.000 Bijbels zullen laten drukken voor Oekraïne en 15.000 Bijbels voor de vluchtelingen uit Eritrea in ballingschap.

Wij, u en ik, hebben deze open deur, deze geweldige kans, om de mensen in Oekraïne en de Eritreeërs die vanwege hun geloof in ballingschap zijn, ten zegen te zijn.

De uwe om Sions wil,

Shlomo Hizak

Mozes en de generatie kloof

door Daniel Gwertzman

En Mozes werd onderwezen in alle wijsheid der Egyptenaren en was machtig in zijn woorden en werken. Toen hij nu de leeftijd van veertig jaar bereikt had, kwam het in zijn hart op, naar zijn broeders, de kinderen Israëls, om te zien.

(Handelingen 7:22-23)

Traditioneel wordt het leven van Mozes ingedeeld in drie perioden van 40 jaar. De eerste 40 jaar woonde hij in het huis van Farao. Daarna woonde hij 40 jaar in Midian, bij zijn schoonvader Jethro. De laatste 40 jaar van zijn leven was hij de leider van het Joodse volk.

Het interessante aan de biografie van Mozes, is dat hij aanvankelijk geen roeping van God ontving om naar zijn eigen volk te gaan.

In die tijd, toen Mozes groot geworden was, ging hij uit tot zijn broeders en lette op hun dwangarbeid; toen zag hij, hoe een Egyptenaar een Hebreëer, iemand van zijn broeders, sloeg. (Exodus 2:11)

Klaarblijkelijk hield Mozes zich bezig met zijn opleiding en het verwerven van een positie in de Egyptische samenleving. Hij toonde geen interesse voor zijn eigen volk. Daarna haalde hij uit naar een Egyptenaar, die een van zijn broeders neersloeg. Toen Mozes hem doodde, verwierf hij niet automatisch de steun en erkenning van zijn volk.

Deze echter zeide: Wie heeft u tot overste en rechter over ons aangesteld? Denkt gij soms mij te doden, zoals gij de Egyptenaar gedood hebt? Daarop werd Mozes bevreesd, want hij dacht: Voorwaar, de zaak is bekend geworden. (Exodus 2:14)

Nu hing er een doodvonnis boven zijn hoofd en hij vluchtte naar Midian, waar de dochters van Jethro hem geen Hebreëer noemden, maar een Egyptenaar.

Zij antwoordden: Een Egyptenaar heeft ons geholpen tegen de herders en bovendien volop voor ons geput en de kudde gedrenkt. (Exodus 2:19)

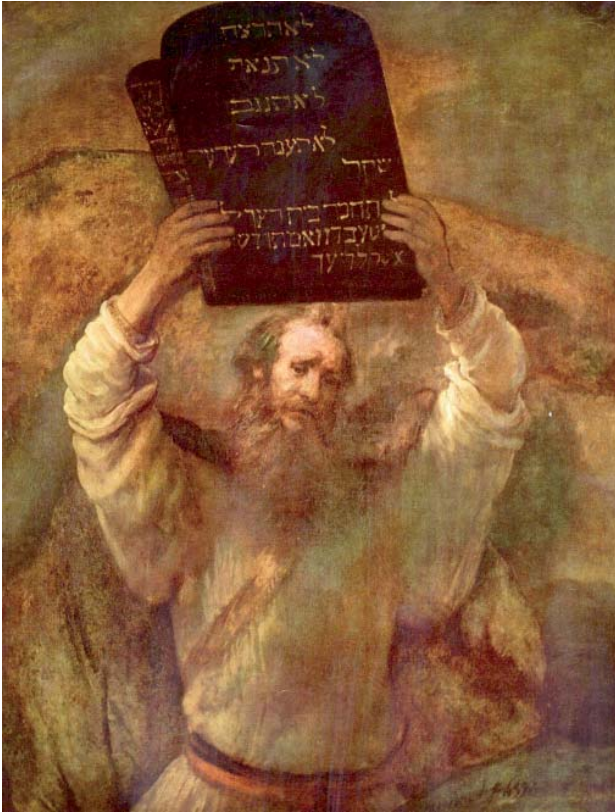
Mozes - door Michelangelo

Mozes bleef 40 jaar als schaapherder bij Jethro wonen en hij trouwde met zijn dochter Zippora, die hem twee zonen schonk. Pas toen Mozes Jethro's kudde naar de berg Gods geleid had, verscheen de Engel des Heren hem vanuit het vuur van de brandende braamstruik. Daar ontving Mozes van God zijn taak om het Joodse volk uit Egypte te bevrijden.

Op de leeftijd van 80 jaar schijnt Mozes als revolutionair tamelijk weerspanning te zijn en hij vraagt God zelfs om iemand anders te sturen.

Maar Mozes zeide tot God: Wie ben ik, dat ik naar Farao zou gaan en de Israëlieten uit Egypte zou leiden? (Exodus 3:11)

Maar hij zeide: Och Here, zend toch iemand anders. (Exodus 4:13)

Mozes breekt de stenen tafelen - Rembrandt van Rijn

De Joodse traditie verwijst naar Mozes als ‘onze leraar’, de belangrijkste profeet en de trouwe herder. Hij verdiende deze titels vanwege zijn prestaties in drie jaar: eerbied en ontzag voor God, liefde en innige verbondenheid met de Heer en voor het Joodse leiderschap. In zijn grafrede, die in het boek Deuteronomium is opgenomen, wordt hij “de knecht des HEREN” genoemd.

Toen stierf Mozes, de knecht des HEREN, aldaar in het land Moab, volgens des HEREN woord. (Deuteronomium 34:5)

Mozes dankt zijn grote naam niet in de eerste plaats aan zijn grote titels, maar aan de manier waarop hij het Woord van God wist door te geven aan hen die na hem kwamen. In de woestijn moest hij veel verschillende uitdagingen en klachten het hoofd bieden. Bij de berg Sinaï ontving het Joodse volk de Tien Geboden, die alle grenzen te boven gaan en die de basis vormen van de wereld waarin wij leven.

Zijn allerzwaarste uitdaging in de woestijn was, hoe hij de ervaringen van hen die uit de slavernij geleid waren, moest doorgeven aan hen die in de woestijn geboren werden en geen deel uitmaakten van het proces van bevrijding. In onze tijd zouden we zeggen: hoe gaan we om met de generatiekloof.

Toen God Mozes naar Egypte zond, moest hij de kinderen Israëls niet inspireren om hun eigen verlossing te bereiken. Er wordt niets van het volk Israël gevraagd, maar Farao wordt gedwongen om hen vrij te laten.

Nu dan, ga, Ik zend u tot Farao, om mijn volk, de Israëlieten, uit Egypte te leiden. (Exodus 3:10)

Eigenlijk is het Mozes, die God voorstelt om naar het volk te gaan en hun steun te vragen.

Daarop zeide Mozes tot God: Maar wanneer ik tot de Israëlieten kom en hun zeg: De God uwer vaders heeft mij tot u gezonden, en zij mij vragen: hoe is zijn naam – wat moet ik hun dan antwoorden? (Exodus 3:13).

Mozes wil niet voor Farao verschijnen voor hij de steun van zijn mede-Joden heeft gekregen. Voor Mozes is dit de eerste fase van de bevrijding. Het volk reageert in het begin instemmend op zijn woorden en de tekenen die hij verricht. Het schijnt dat ze nooit het geloof hebben opgegeven in hun lot en de goddelijke beloften die hun voorvaders ontvangen hebben.

Het volk nu geloofde, en toen zij hoorden, dat de HERE op de Israëlieten acht geslagen en hun ellende gezien had, knielden zij en bogen zich neder. (Exodus 4:31)

Farao's antwoord was niet bemoedigend, integendeel, want hij verzwaarde de situatie van het volk, waardoor ze nog meer moesten lijden.

... en zij zeiden tot hen: De HERE zie op u en oordele, omdat gij ons bij Farao en zijn knechten in een kwade reuk gebracht hebt, waarmee gij hun een zwaard in handen hebt gegeven, om ons te doden. (Exodus 5:21)

Nu trok Mozes Gods plan in twijfel, omdat Farao alleen maar kwaad gedaan had en God niet in staat was geweest om Zijn volk te bevrijden. Toen ontving hij Gods belofte van de bevrijding en de ingang in het Beloofde Land. Hij ging terug naar het volk om hun steun te verwerven voor een laatste poging om verlost te worden. Het volk beantwoordde zijn oproep niet omdat ze

moedeloos waren en omdat ze bijzonder zwaar moesten arbeiden.

Toen sprak Mozes aldus tot de Israëlieten, maar zij luisterden niet naar Mozes uit ongeduld en wegens de harde slavernij. (Exodus 6:8)

Eigenlijk zegt God tegen Mozes, dat de verlossing zonder menselijk ingrijpen en zonder steun van het volk zal plaatsvinden. Mozes krijgt nu een nieuwe richtlijn: verlossing wordt uitsluitend door Gods ingrijpen verkregen. De rol van de mens is beperkt, Mozes moet alleen als profeet namens God spreken en Zijn opdrachten aan Farao doorgeven. Mozes en Aäron worden deelgenoten in dit proces en zij zullen het volk moed inspreken en hen motiveren.

De HERE echter zeide tot Mozes: Zie, Ik stel u als God voor Farao; en uw broeder Aäron zal uw profeet zijn. Gij zult alles zeggen wat Ik u gebied, en uw broeder Aäron zal bij Farao het woord voeren, opdat deze de Israëlieten uit zijn land laat gaan. (Exodus 7:1,2)

Toen de dag van de verlossing aanbrak, was het volk uit het zicht in hun huizen, waar ze tot de ochtend het Paasfeest vierden (Exodus 12:22). Bij het splijten van de Rode Zee tijdens de laatste fase van de verlossing, toen de Egyptenaren gestraft werden, was het volk alleen maar toeschouwer van het wonder.

De HERE zal voor u strijden, en gij zult stil zijn. (Exodus 14:14)

De reden waarom Mozes zulk een bijzondere plaats in het hart van het Joodse volk inneemt, is omdat hij hen geestelijk verdedigde ten tijde van de zonde van het Gouden Kalf. God was bereid om hen allemaal te vernietigen en een groot volk uit Mozes en zijn zaad te laten voortkomen. Mozes was bereid zichzelf op te offeren, liever dan getuige te moeten zijn van de vernietiging van Israël.

Maar nu, vergeef toch hun zonde – en zo niet, delg mij dan uit het boek dat Gij geschreven hebt. (Exodus 32:32)

Het zelfde respect en dezelfde belangrijkheid van het Joodse volk vinden we in de brief aan de Romeinen.

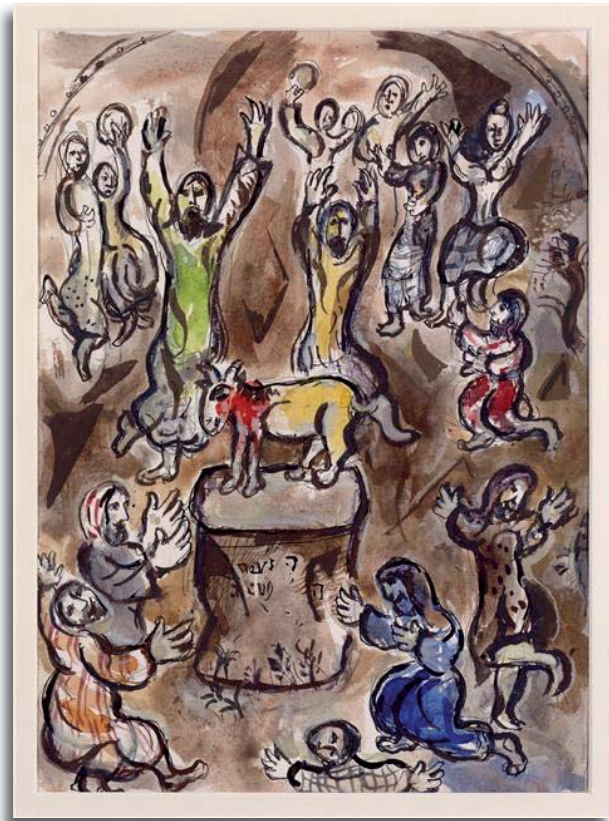
... immers, zij zijn Israëlieten, hunner is de aanneming tot zonen en de heerlijkheid en de verbonden en de wetgeving en de erediens en de beloften. (Romeinen 9:4)

Toen het volk Israël de staat van slavenvolk achter zich had gelaten en in de woestijn God ontmoette, wilden ze geen initiatief nemen. Zij gaven er de voorkeur aan, dat Mozes voor hen sprak, terwijl zij afwachtten. Ondanks

alle wonderen die ze in Egypte hadden gezien, waren ze niet voorbereid op de omstandigheden van een leven in de woestijn.

Er is daarom een fundamentele vraag over de toekomstige verlossing, die zal plaatsvinden. Zal die plaatsvinden in een verheven, of in een verdorven generatie? Het antwoord op deze vraag hangt af van de natuur, het karakter en de consequenties van verlossing. Als verlossing voorafgegaan wordt door een beweging van massaal berouw, dan kan verlossing ingeluid worden door kalmte en vrede. Is dit niet het geval, dan wordt verlossing ingeluid door Gods sterke hand en uitgestrekte arm.

Ik zal u voeren uit het midden der volken en u bijebrengen uit de landen waarin gij verstrooid zijt, met sterke hand, met uitgestrekte arm en met uitgestorte grimmigheid. (Ezechiël 20:34)

De zonde van het Gouden Kalf - Marc Chagall

De zonde van het Gouden Kalf vond plaats omdat Mozes niet van de berg afdaalde, toen het volk dat verwachtte. Ze waren zo afhankelijk van hem, dat ze als vervanging voor hem een afgod maakten, want ze voelden zich hulpeloos zonder Mozes (Exodus 32:1). Deze passiviteit en zwakte waren het gevolg van de slavernij in Egypte. Ze konden hun aard niet ineens veranderen, zelfs niet na hun bevrijding.

Mozes beklom de berg Sinaï als vertegenwoordiger van Israël en hij daalt af naar zijn volk, ook al was hij niet betrokken bij hun zonde. Hij wil niet verder bestaan zonder Israël. Hij doet een beroep op de verdiensten van de voorvaderen om hun nakomelingen te redden. Omdat hij zijn geestelijke kracht richt op het helpen van anderen, is Mozes in staat om in Gods aanwezigheid te naderen. Hij wil nu dat het volk God zal zoeken.

Ja, Hij verootmoedigde u, deed u honger lijden en gaf u het manna te eten, dat gij niet kendet en dat ook uw vaderen niet gekend hadden, om u te doen weten, dat de mens niet alleen van brood leeft, maar dat de mens leeft van alles wat uit de mond des HEREN uitgaat. (Deuteronomium 8:3)

We vinden een vergelijkbare uitspraak over de wereldse zorgen in het evangelie van Lucas.

En gij, zoekt niet wat gij eten of drinken zult en weest niet verontrust, want naar al deze dingen gaat het zoeken van de volken der wereld uit. Doch uw Vader weet, dat gij deze dingen behoeft. Maar zoekt zijn Koninkrijk, en die dingen zullen u bovendien geschonken worden. (Lucas 12:29-31)

Als we bij het boek Numeri aankomen, schijnt Mozes' verdraagzaamheid voor hun tekortkomingen minder te zijn. Hij verliest zijn geduld, hij wil zelfs de last van zich afwerpen.

Ik alleen kan de zorg voor dit gehele volk niet dragen: dat is mij te zwaar. Wilt Gij zó met mij handelen, dood mij dan liever, indien ik genade heb gevonden in uw ogen, opdat ik mijn ongeluk niet behoef aan te zien. (Numeri 11:14-15)

Waardoor kwam Mozes tot deze depressieve uitbarsting? Was het alleen het technische probleem hoe hij 600.000 man van vlees moest voorzien, of was er een diepere oorzaak? De overgang van het boek Exodus naar het boek Numeri is een serie opschuddingen die leidden van succes naar mislukking en van optimisme naar pessimisme. De generatie die bestemd is voor het Beloofde Land veranderde in een generatie die gedoemd was in de woestijn om te komen. De zonde van het Gouden Kalf vond plaats tijdens de afwezigheid van Mozes en eindigde bij zijn terugkeer. Maar de zonde van de verspieters vond plaats toen hij aanwezig was en instemde om hen uit te sturen.

Mozes heeft alles gedaan om het kamp zo te organiseren, dat God in hun midden woont in de tabernakel, het centrum van het kamp. Levieten en priesters zijn aangewezen om te voorzien in de behoeften van het geestelijk leven. De organisatie van het volk is gericht op een geestelijk en heilig leven, gebaseerd op de studie

van het Woord. Deze idyllische situatie duurde slechts tot de reis naar het Beloofde Land begon.

De vroege periode, toen ze aan de voet van de berg Sinaï verbleven, was een door God bevolen periode in de geschiedenis, met als doel de natie Israël te vormen met twaalf stammen, die het leven ingericht hadden in overeenstemming met het Woord. Vanaf het moment dat ze de berg des HEREN verlieten, ondervinden ze problemen. We zien dat het volk God gaat uittesten. We horen over klachten, verontschuldigen, tranen en wanhoop. Ze klagen over het leiderschap van Mozes, over het manna dat ze elke dag moeten eten, ze verwerpen het Beloofde Land en willen terugkeren naar Egypte.

In Exodus was het volk bezorgd over gerechtvaardigde problemen, die opgelost moesten worden. Toen ze Egypte verlieten, konden ze op geen enkele manier te weten komen hoe ze in de woestijn aan voedsel moesten komen en wat hen te wachten stond. De klachten aan het adres van Mozes waren dus het resultaat van oprechte bezorgdheid over hun lot en dat van hun kinderen. Ze misten het begrip van de unieke bovennatuurlijke status die hun reis zou krijgen. Dit wijst niet op buitensporig materialisme van hun kant, of rebellie tegen God. In Exodus waren de reacties van Mozes en van God op hun klachten niet hard, maar eerder vergevend.

Bij Mara kregen ze voor het eerst gebrek aan drinkwater en ze klaagden tegen Mozes. De Heer toonde hem een stuk hout dat in het water geworpen moest worden om het drinkbaar te maken. Het antwoord van de Heer was niet hard, het bevatte de boodschap dat Hij hun heelmeeester zou zijn als zijn Hem wilden volgen.

Daar gaf Hij hun inzettingen en verordeningen en daar stelde Hij hen op de proef, terwijl hij zeide: Indien gij aandachtig luistert naar de stem van de HERE, uw God, en doet wat recht is in zijn ogen, en uw oor neigt tot zijn geboden en al zijn inzettingen onderhoudt, zal Ik u geen enkele van de kwalen opleggen, die Ik de Egyptenaren opgelegd heb; want Ik, de HERE, ben uw Heelmeeester. (Exodus 15:26)

In het boek Numeri is het volk niet langer bezorgd om het overleven in de woestijn en de klachten richten zich niet op hun dagelijkse behoeften. Ze weten ook dat God voor hen zorgt zoals Hij beloofd heeft. Ze klagen niet over gebrek aan voedsel, maar over het menu! Ze hebben wel manna, maar dat vinden ze eentonig.

Wij denken terug aan de vis, die wij in Egypte aten om niet, aan de komkommers en de meloenen, het look, de uien en het knoflook. Maar nu drogen wij uit, er is in het geheel niets, wij krijgen alleen dit manna te zien. (Numeri 11:5-6)

Ze hadden hun geestelijke houding bij de berg Sinaï achtergelaten. Daarom was het antwoord van God en Mozes boosheid en straf voor de klachten die alleen maar over het najagen van luxe en materiële verlangens gingen.

Toen het volk aan het klagen was, was het kwaad in de oren des HEREN; de HERE hoorde het en zijn toorn ontstak, waarop het vuur des HEREN onder hen ontbrandde en aan de rand van de legerplaats woedde. (Numeri 11:1)

De zonde van de verspieters leidde tot het verlengen van de ballingschap en het vernietigen van een totale generatie. De verspieters en hun navolgers keerden een betekenisvol geestelijk leven de rug toe. Hun houding wordt niet lang daarna weergegeven door de argumenten van Datan en Abiram.

Is het een kleinigheid, dat gij ons hebt opgevoerd uit een land, vloeiende van melk en honig, om ons te laten sterven in de woestijn, en wilt gij u ook nog als heerser over ons opwerpen? Gij hebt ons waarlijk niet gebracht in een land, vloeiende van melk en honig, noch ons akkers en wijngaarden in bezit gegeven; meent gij de ogen dezer mannen te kunnen verblinden? Wij komen niet. (Numeri 16:13,14)

Hun zorgen over het bereiken van het Beloofde Land draaiden uitsluitend om de materiële aspecten van de belofte. Ze waren ongeduldig en wilden hun beloning krijgen zonder de offers en de geestelijke eredienst die daarbij horen. Dit was de slavenmentaliteit die ze uit Egypte hadden meegenomen.

Mozes kan deze materialistische houding en de zoektocht naar vermaak niet begrijpen, die de bron zijn van de klachten van het volk. Anders dan Aäron en zijn zuster, is hij veertig jaar lang niet bij het volk geweest, toen hij in Midian vertoefde. Zijn zoektocht is vanaf het begin een geestelijke reis geweest. Zelfs zijn eigen broer en zus begrijpen hem niet helemaal.

Toen daalde de HERE neder in de wolkkolom, stelde Zich in de ingang der tent, en riep Aäron en Mirjam; en zij traden beiden naar voren. Toen zeide Hij: Hoort nu mijn woorden. Indien onder u een profeet is, dan maak Ik, de HERE, Mij in een gezicht aan hem bekend, in een droom spreek Ik met hem. Niet aldus met mijn knecht Mozes, vertrouwd als hij is in geheel mijn huis. Van mond tot mond spreek Ik met hem, duidelijk en niet in raadselen, maar hij aanschouwt de gestalte des HEREN. Waarom hebt gij u dan niet ontzien tegen mijn knecht Mozes te spreken? (Numeri 12:5-8)

De Heer heeft Mozes 70 oudsten van Israël geschonken, met wie hij de geest zou delen, die op hem rustte, zodat zij de last van het volk met hem konden dragen. Zij

waren van dezelfde generatie als Mozes en ze hadden de strijd tegen Faraó meegemaakt. Zij hadden deelgenomen aan de vrijheidsstrijd en ze waren het land Israël en hun nationale erfenis niet vergeten. Het probleem was de generatiekloof. De jonge generatie identificeerde zich niet met de grondleggers, ze verlangden een leven van vrede, rust en materiële welvaart. Jozua was niet een van deze oudsten. Hij hoorde niet bij de leidende generatie, maar bij de volgende generatie en daarom was Mozes onzeker; wie moest hij als zijn opvolger aanstellen? Jozua is gewoonweg gekozen omdat hij Mozes loyaal assisteerde en omdat hij van de nieuwe generatie was, die nu het Land zou binnengaan.

Mozes zag een generatie ten onder gaan in de woestijn en hij zette al zijn hoop op de volgende generatie, die in de woestijn was geboren en onderwezen in heiligheid zou opgroeien. Hij geloofde dat zij in staat zouden zijn de tekortkomingen van hun ouders recht te zetten. Dit was zijn hoop voor de toekomst.

... en uit uw zonen verwekte Ik er tot profeten en uit uw jongelingen tot nazireeërs. Is dat soms niet zo, gij Israëlieten? luidt het woord des HEREN. (Amos 2:11)

Het waren deze klachten van de tweede generatie, na de dood van zijn zuster Mirjam, die er de oorzaak van waren dat Mozes zijn zelfbeheersing verloor bij de wateren van Meriba. Hij was daar zijn hoop kwijt, hij was gefrustreerd en teleurgesteld toen hij de rots sloeg in plaats van hem/haar toe te spreken. Dankzij deze daad mochten hij en zijn broer Aäron het Beloofde Land niet binnengaan. Ondanks al zijn teleurstellingen en moeilijkheden zegende Mozes het hele volk, in zijn slotwoord aan de kinderen Israëls.

Welzalig zijt gij, Israël; wie is aan u gelijk? Een volk, verlost door de HERE, die het schild uwer hulp en het zwaard uwer hoogheid is. Daarom zullen uw vijanden veinzen u hulde te brengen, en gij zult op hun hoogten treden. (Deuteronomium 33:29)

Zijn zegen is een afspiegeling van zijn karakter. Hij is zowel nederig als grootmoedig.

Wie vriendelijk van oog is, die wordt gezegend, omdat hij de behoeftige van zijn brood geeft. (Spreuken 22:9)

Uiteindelijk zal de mens niet van brood alleen leven. Mozes gaf alles voor de kinderen Israëls, ondanks zijn teleurstellingen. Zijn profetie doorstaat nog steeds de tand des tijds en zijn zegenende woorden overleven alle generaties.

Laten wij dan niet langer elkander oordelen, maar komt liever tot dit oordeel: uw broeder geen aanstoot of ergerenis te geven. (Romeinen 14:13)

Bekijk Israël door de ogen van de Bijbel

Uw gids en gastheer is Shlomo Hizak. Zijn familie emigreerde bijna 140 jaar geleden naar Israël. Ze kwamen als pioniers, met de visie om Sion te herbouwen.

Shlomo vormt een brug tussen Joden en Christenen. Hij helpt Christenen om Joden en de bron van hun geloof te begrijpen. Hij kent het land beter dan veel uitstekende gidsen. Zijn bijdrage is onvoorspelbaar en onvergetelijk!

Tijdens de rondreis neemt u deel aan een dienst in een synagoge. U krijgt les van vooraanstaande regeringsleiders en professoren die u de geschiedenis uitleggen. U leert meer over de Bijbelse feesten, Jodendom en Christendom, de Holocaust en de huidige politieke situatie in Israël.

Jeruzalem: Oude Stad, Klaagmuur, Tempelberg, Stad van David, museum Dode Zeerollen, Graftuin, Olijfberg, Yad Vashem.

Galilea: Oude stad Tiberias, Kapernaüm, Golanhoogte, Kustvlakte, Caesarea, Jaffa/Joppe, Tel Aviv, Dode Zee, Masada.

Vorig jaar namen 200 mensen uit 24 landen deel.

Israël laat een onvergetelijke indruk achter.

2-16 november 2014

prijs tweepersoons kamer: \$ 1650 (ca. € 1220 p.p.)

toeslag eenpersoons kamer: \$ 650 (ca. € 480 p.p.)

Deze prijzen zijn inclusief alle rondreizen, maaltijden, lezingen en studiemateriaal.

Deze prijzen zijn exclusief de reis naar Jeruzalem v.v.

Op het moment van schrijven is de prijs van een directe vlucht vanaf € 425 en met tussenstop vanaf € 300.

Let ook op de vertrektijden. Bij sommige goedkope vluchten kan het voorkomen dat u 's avonds laat vertrekt, zodat u pas de volgende dag in Israël aankomt, of dat uw terugreis 's morgens heel vroeg is.

De voertaal is Engels.

De folder is te vinden op:

www.bijbelcentrum.org onder Seminar Jeruzalem

The image shows a Euro-acceptgiro form with a central message. The form is titled "euro-acceptgiro" and has fields for "over te schrijven/te storten", "van bankrekening", "van/door", "naam", "adres", and "plaats". The central message reads: "U begrijpt dat uw gift van harte welkom is, ook als we geen acceptgiro bijvoegen." The form also includes the account number "op rekening van NL16INGB0003199277 Bijbelstudie/onderz te Jeruzalem Toutenburg 157, 3328 WN Dordrecht" and the instruction "formulier met blauwe of zwarte inkt invullen". The logo of Acceptgiro B.V. is visible in the bottom right corner.

st. Centrum voor Bijbelstudie en Onderzoek te Jeruzalem

Postbus 386
3860 AJ NIJKERK
Tel. 033-2459528
info@bijbelcentrum.org
www.bijbelcentrum.org

ING Bank 31 99 2 77 t.n.v.
"Bijbelstudie/Onderz"
te Dordrecht
IBAN: NL 16INGB0003199277
BIC: INGBNL2A

Israel: PO Box 8017, Jeruzalem 91080
tel. 00 972 2 6312 800
fax 00 972 2 5638 426
jerusalem@amijerusalemcenter.org